

Bartoš i Kučera. Podvečerní šero je zahrnulo do svého stínu, který protínaly reflektory rozmístěné do čtverce. Místo již bylo ohrazené. Všude se válely různé odhozené nepotřebné věci, pet láhve a papíry. A dost to tady páchlo. Mirek kýchl.

Nedaleko na nějakém pařezu seděl starší pán s krémovým labradorem u svých nohou. Díval se na svého pána, jako by se dožadoval vysvětlení, co že tady děje. Občas po něm hrábl packou, ale pán nereagoval. Byl konsternovaný, bledý a vyděšený. Bartoš k němu přisedl.

„To vy jste ho našel?“ Já ne, to tady Kuba, ukázal na psa. „Zatoulal se mi a pak začal doslova výt. Bylo to strašné.“

„Už je dobře,“ uklidňoval ho. „Necháte nám tady své jméno a adresu, a hoši vás i s Kubou odvezou domů. A tam si dejte něco silného na zahřátí, jste celý prokřehlý.“

Přivítal je jako osvoboditele. Rychle vstal a spěchal k autu, jako by se bál, aby si to nerozmysleli.

Bartoš s Mirkem přistoupili blíž. Ani se nemuseli navzájem přesvědčovat, i přes začínající rozkladné procesy, poznali, že ho našli.

Ale žádnou radost ani uspokojení necítili. Ležel pod nedbale navršenými suchými větvemi smrků, které rostly poblíž a lehce se ve větru chvěly. Mlčící svědkové tragedie. Obrácen byl obličejem nahoru, jednu ruku měl pod zády, druhá ležela volně podle těla. Nohy byly v poloze, jako by chtěl vstát a odejít. Jako prašivý pes, a ne člověk, uprostřed veteše a nepotřebného harampádí, opuštěný všemi, daleko od cesty. Návratu nebylo. A roj hladových much se kolem něho motal a nedal se odradit. Překazili jim hostinu, ale ony se nechtěly vzdát. Doktor dokončil předběžné ohledání. „Jak dlouho, doktore?“ Otočil se k nim. „Co jak dlouho? Aha myslíte, jak tu dlouho spočívá. To bude těžké určit. Musíme připočítat vliv mrazu, sněhu i tání. Řekl bych, ale berte jen jako odhad, nejdéle kolem tří měsíců a nejméně dva. Ale ostatní až po pitvě.“ Rozhodl, že tělo mohou odvést.

V igelitovém obalu, jen za přítomnosti policie a tichých svědků noci odváželi Marka Čecha z tohoto místa hrůzy. V dáli zahoukala sova. Poslední sbohem. Anebo to byl sýček?

Doktor se jakoby ještě rozmyslel. Vrátil se k nim.

„Jo a byl zastřelen, jedinou ranou přímo do srdce. Ani nemusel moc krvácet. Ale více až ... však víte. Nashledanou“.

Bartoš nepochyboval ani na chvíli, že právě odvezli hledaného Čecha. Konečně se objevil na scéně.

Ale žádnou radost z toho neměli.

Vrátili se k ostatním, kteří pečlivě prohledávali okolí. Přes silná světla reflektorů neviděli moc dobře. Mátly je stíny stromů a pohozené odpadky. Velitel pátrání rozhodl, že na místě zůstane hlídka a ostatní se vrátí za světla, aby místo i okolí řádně pročistili.

„Zbraň se nenašla?“

„Zatím ne, uvidíme zítra.“ S tím se rozešli.

Pouliční osvětlení a rozsvícená okna bytů je provázela na zpáteční cestě městem ke stanici. Vítr, který se utišil, nechával všechno v klidu na svém místě.

„Tak mám dojem, že potom, co jsem dneska viděl, by byl čas od policie odejít. Nějak už na to nemám nervy. Pěstoval bych kytičky, choval králíky a opatřil bych si konečně i psa. Vždyť na to čekám celý život.“ Vzdychl si Bartoš.

„Ty bys mě rozesmál. Za prvé máš do důchodu ještě daleko, za druhé kytičky i psa i ty králíky můžeš mít, kdykoli se ti zachce, a za třetí bys to doma nevydržel ani týden. Jako vloni, kdo přijel z dovolené dřív, že se doma nudí, nepamatuješ?“

„No jo, máš pravdu. To jen jsem si dneska připadal divně nad tím jeho tělem. Pohledný chlap, podle líčení jeho známých plný života, milující ženy...“

„A peníze, na ty nezapomínej, ty ho zřejmě přivedly do průseru“

Ale kdo ho tak pohodil? Buď jím musel strašně pohrdat, anebo to bylo zvíře, kterému se nedá ani říkat člověk. Do takového sajrajtu!“

„Jeden na to nemohl stačit. Měl nejmíň přes devadesát, vysoký taky byl a mrtvý je těžší než živý.“

„Ale tady ho nezastřelili. Měl prý na sobě domácí oblek a jednu bačkoru.“

„Takže ho někdo musel zabít, pak do něčeho zabalit a přenést do auta. Jak to, že nikdo nic neviděl?“

„Hele, to jsou jen takové chiméry, co tady vytváříme. Přestože je jasný, kdo je, úředně ho bude muset identifikovat druhý Čech, což mu vůbec nezávidím, i když ho doktor trochu upraví. Ale dneska ho necháme v klidu vyspat a oznámíme mu to až ráno. A my si také dáme padla, na jeden den toho bylo až až.“

Zaparkovali před stanicí. Beze slova, skoro bez pozdravu, se k sobě otočili zády a každý svým směrem chvátal k domovu.